

REVOLUSJONENS RØST

Leiravis for SUF's sommerleir
Tromøya 4.-11. august 1968

NR. 5 FREDAG 9/8

PRIS kr. 0,25

INNHOOLD:

LEDER: Interessekamp i skolen....s.	1
ET SKRITT FRAM OG TO TIL HØYRE...s.	2
ERFARINGER FRA AKSJONSDAGEN.....s.	5
• SVAR TIL TROND	6
APPELL TIL ALLE SUFere.....s.	7
POLITISK MILITÆRNEKTING.....s.	8
REDAKSJONELT.....s.	9
RUDOLF NILSEN:	
REVOLUSJONENS RØST.....s.	10

KOMMUNISMEN ER PROLETARIATETS HELSTØPTE IDEOLOGI OG ET NYTT SAMFUNNSSYSTEM. KOMMUNISMEN SKILLER SEG UT FRA ENHVER ANNEN IDEOLOGI SOM DEN MEST FULLKOMNE, DEN MEST PROGRESSIVE, DEN MEST REVOLUSJONÆRE OG MEST RASJONELLE I HELE MENNESKEHETENS HISTORIE.

Mao Tse-tung: "Om det nye demokrati", januar 1940

L E D E R

Interessekamp i skolen.

Kamerat Helge har en artikkel annet sted i dette nummeret som i det vesentlige består av hans utmerkede innleiing til spørsmålet om vår stilling til forsøksgymnasiet, så vi gidder ikke ta opp den saka. Derimot vil vi ta opp den sida som ikke var noe særlig oppe, nemlig interessekamporganisasjon i skolen.

Erfaringene fra skolearbeidet SUF har drevet har vist blant annet to ting:

For det første har Manglerud-saka vist at vi trenger en organisasjon på skolene til å lede den spontane bevegelsen inn i riktig spor. Ellers vil det vise seg at bevegelsen vokser oss over hodet og at vi i realiteta forskusler en sjanse til å bevisstgjøre skoleelever i stort antall om deres klassemessige stilling. Ja under ekstreme forhold kan det tilmed hende at vi forskusler en revolusjonær situasjon.

For det andre har andre erfaringer (f.eks. fra Manglerud og Teisen skole i Oslo) vist oss at vi trenger en organisasjon som kan "organisere tilbaketog", det vil si holde orden og disiplin i rekene når ei ebbe i den revolusjonære bevegelsen inntreffer og når reaksjonen slår til. Klarer vi ikke det, vil reaksjonen være i stand til å smadre vår bevegelse i stumper og stykker. Klarer vi ikke det vil våre egne folk bli frustrerte og vaklende.

Disse to viktige lærdommene viser oss at det er påtrengende nødvendig for oss å danne en eller annen slags kamporganisasjon på skolene. Sjølsagt må tilhøva ved hver enkelt skole analyseres grundig før en setter i gang arbeidet med en slik organisasjon, for det er ganske sikkert at den skissa av organisasjonen som vi trekker opp her ikke ennå er den riktige på alle skoler. På en del skoler kan det være så få SUFere og andre progressive at det simpelthen må legges opp til et mye beskjednere arbeid i førstninga.

Så til sjolve organisasjonen, slik vi, ganske løst skissert, tenker oss den:

Organisasjonen bør være en interessekamporganisasjon for elevene. Den bør bygge på enkeltmedlemsskap, og på samme måte som medlemmene må forplikte seg til å følge organisasjonens linje, må medlemmene kunne vente massiv støtte fra organisasjonen når de får vanskeligheter på grunn av dette.

Dessuten må for det første organisasjonen ikke begrense seg til rein økonomisme, det vil si brødpolitikk uten langsiktige mål. En økonomistisk interessekamp er ikke progressiv. Den er eraksjonær. På lang sikt tjener den monopolkapitalen ved å forkludre klassemotsetningene. Det er slik interessekamp NGS i det lengste kan drive det til, og vi bør ikke synke ned på dets nivå.

For det andre må organisasjonen gjøre det klart at elevkamp er nøye forbundet med all annen klassekamp her til lands og i utlandet. Derfor må organisasjonen også legge vekt på gjennom konkret aksjon å vise at lærere har samme klassemessige stilling som elever. Dessuten må den peke på at den støtter frigjøringsbevegelsene og kampen mot fortsatt norsk medlemsskap i NATO. Dette vil kanskje føre til at vi i førstninga ikke får et veldig stort medlemstall. Vi skal imidlertid ikke være redde for det. Gjennom handling skal vi vise elevene at vi slåss for deres sak, og da er det heldig at organisasjonen står på et riktig klassemessig standpunkt, for ellers vil bevegelsen passere oss. Hvis ikke den organisasjonen vi skal bygge på i hovedtrekk følger den linja som vi har skissert ovenfor, står vi i fare for å ha konstruert et nytt NGS, og sånne papirtigre er elevmassen grundig lei av.

Reint formelt bør organisasjonen grunnlegges på at manifest som trekker opp det politiske innholdet, samt et program med klart formulerte krav.

II

Et skritt fram og to til høyre. - Om Forsoksgymnasets.

(ideologisk klargjøring av Helge .)

I vurderinga av Norsk Forsoksgymnas vil jeg først ta for meg skolens historikk, sånn at man skal få et best mulig grunnlag for bedømmelsen av forsøkets verdi.

Det var privatpersoner som tok initiativet til skolen, og disse var i det vesentlige liberalere, humanister og SF-ere på høyresida. Deres uttalte grunntanke var å opprette et demokratisk alternativ til gymnasets; samt en innbilt mulighet til å kunne endre statens skolesystem ved å stille seg "utafor" det. Elevenes begrunnelse for å søke om opptak ved NFG var for det meste at de var vilt misnøyde med sin forrige skole. Et litt grovt eksempel er begrunnelsen som ei jente i klassen min ga. Hun fortalte at hun på skolen der hun gikk for, hadde kasta opp i nesten hver time fordi det var så "fålt" der, og hun mente visst at dette ville hun unngå på NFG. Dessuten var begrunnelsen iblanda en viss porsjon idealisme, noe jeg mener først og fremst var blitt framprovosert ved uttalelser fra skoleledelsen.

Strukturen på NFG så umiddelbart ganske demokratisk ut. I navnet var skolens høyeste myndighet et allmannamøte av alle skolens lærere og elever. Et råd, valgt av allmannamøtet og bestående av et likt antall lærere og elever, hadde den administrerende og utøvende makt. Det var meninga at at allmannamøtet skulle kontrollere rådet, men dette blei i praksis bare ei tom frase. Strukturen på skolen var et demokrati uten demokratisk innhold, et leda demokrati uten aktiv medvirking og kontroll. Ledelsens beste middel til å undertrykke elevmassene, var å spille opp til et hysteri om at skolen ville bli stengt dersom man gjorde det minste sprell ("Vår skole er en skute i storm" o.l.)

Bortsett fra på det reint formelle plan, blei NFG stadig vanskeligere å skjjelne fra et vanlig gymnas. Etter ei ukes tid blei det trumfa igjennom et vedtak om forbud mot opphenging av politiske plakater ("En skute i storm"), noe som førte til nedrivning av veggaviser, bilder av formann Mao, osv. Under krisa på Manglerud Ungdomsskole blei det for allmannamøtet fremma forslag til ei resolusjon til støtte for manglerudelevenes kamp, men denne kunne ikke allmannamøtet vedta fordi det var "udemokratisk at ei forsamling skal ta stilling til noe slikt, det må skje på individuell basis, vi er da mennesker osv." og en lærer spratt opp og k' te ut mot SUF ved å kalle dette typisk SUF-propaganda, at det var en liten klikk av SUFere som ville bruke skolen osv.

Denne utviklinga førte med seg en økende "bevisstløs" misnøye blant

elevene, noe som igjen resulterte i en personifisert debatt uten skikkelig politisk tilsnitt. Her må også SUFera som gikk på skolen gjøre grundig sjølkritikk, da de ikke utnyttet anledningen til å bevisstgjøre misnøyde elever. Som et eksempel på den progressive sida i debatten vil jeg sitere en artikkel som sto i skoleavisa, en avis som forøvrig på få unntakelser nær kun inneholdt uforståelige, navlebeskuende dikt og porno-bilder. Artikkelen overførte problematikken i George Orwell's roman "Animal Farm" til de konkrete forholda på forsøksgymnaset, og het "Animal Farm - her?":

"Det var en gang ei gruppe dyr som gjorde opprør og starta sin egen skole for å slippe unna menneskenes terrorvelde og for å kunne arbeide i frihet. Snøball het en av de små idealistene, men han ble snart skjøvet til side av Kamerat Napoleon.

Kamerat Napoleon anskaffa seg en gjeng hunder, som passet på at alle dyra jobba hardt og ikke gjorde hva de hadde lyst til. Likevel sa Napoleon at de kunne gjør hva de ville. En gang i mellom fikk alle dyra komme sammen for å vedta lover som grisene hadde lagd. De andre dyra var for dumme til å kunne gjøre det.

Snart flytta grisene inn på kontoret for å kunne administrere skolen bedre og dera ble låst for de andre dyra, nettopp samme ordning som de forhatte menneskene hadde hatt.

Hver gang grisene lot alle dyra samles for å "lage" lover og dyra ikke likte de stadig strammere reglene, reiste Kamerat Napoleon (som hadde avsatt egen post til seg selv på dagsorden) seg og sa: "Dette må vi vedta ellers kommer menneskene og stenger skolen vår og det er vel ingen her som ønsker seg tilbake til Hr. Jones og de andre menneskene." Da ga alltid dyra seg, ble fylt av kampiver og ville arbeide hardere. Særlig Boxer; hver gang grisene sa at skolen var i ei krise, var hans slagord: "Vi må arbeide enda hardere." Han brydde seg ikke om styre og stell; jobba hardt og ble godt likt av grisene.

Men likevel gikk arbeidet svært dårlig under grisenes ledelse, mye dårligere enn under menneskenes. Målet før grisene ble å bevise at dyra kunne lære bedre under deres styre enn under menneskenes. Lovene, som lød: "Alle dyr er like", ble forandra til: "Alle dyr er like, men noen dyre er mer like enn andre".

Derfor ble Snøball og de mindre like kastet ut av skolen, og menneskene lot skolen være i fred, for nå ble den lik menneskenes skoler. Det ble en skole for menneskegriser. Og har ikke den rasen utryddet seg selv enda så eksisterer skolen den dag i dag."

IV

Så til den reinte politiske sida av saka. Det er viktig å merke seg at skolen aldri tok noe standpunkt mot det bestående samfunn, ikke en gang det reaksjonære pensum blei kritisert. Tvert om; skoleleder Mosse Jørgensen (medlem i SFs skolekomité) kom stadig tilbake til sin tanke om at det "demokratiske" NFG ville gjøre elevene "bedre skikket til å tilpasse seg vårt demokratiske samfunn". Dette viser jo klart at skolen bare tar sikte på å reformere og forbedre det borgerlige samfunn og at det ikke på ett punkt overskrider ramma i borgerskapets diktatur, altså at det representerer en reaksjonær revisjonisme. Forøvrig var, som før nevnt, idéen at NFG's eksempel skulle endre strukturen i alle landets gymnas. Noe tvilsomt når man tenker på at et tilsvarende eksperiment i Danmark, Bernadotteskolen, har eksistert i 20-30 år uten at det kan sies å ha medvirka til noen endringer i det danske skolesystemet. Dessuten må vi ikke glemme at NFG har myndighetenes velsignelse. Bare de mest blåøyde kan vel for alvor tru at staten, kommunen og kjerke- og undervisningsdepartementet, kapitalens trufaste håndlangere av rein godhet vil bevilge 1 1/2 million kroner til eksperimenter som har noen reell mulighet til å svekke kapitalens jerngrep om landets undervisningssystem. Det bør dessuten nevnes at flere klart reaksjonære organisasjoner og blader som f.eks. NA, Retnong Høyre (Unge Høyres skoleavis for Oslo-skolene), flere innsendere i FArmand, Kr.F. og Høyre i bystyret o.a., har gått helhjerta inn for NFG. Hvorfor?

NFG kan i likhet med hippiebevegelsen i USA bare virke som en lynavleder for det borgerlige samfunn, ved at skolen trekker til seg, internerer og steriliserer de mest markert misnøyde. Skolens eksistens virker dempende og avsporende på kritikken av undervisningssystemet, ved at systemets forsvarere stadig kan hen vise til NFG ("Tåler kanskje ikke vårt skolesystem kritikk og opposisjon, se bare på denne superdemokratiske skolen vi har tillatt.") Generelt vil jeg hevde at NFG's eksistens kun tjener til å tilsløre motsetningene mellom skoleungdom og kapital, og at vi som marxist-leninister, opp imot idéen om at det er mulig å oppnå noe ved å søke oppretta små demokratiske øyer i et udemokratisk samfunn, må hevde den eneste riktige idé, nemlig at ARBEIDERKLASSAS FRIGJØRING ER FORUTSETNINGA FOR ET DEMOKRATISK SKOLE.

*

Forandringene i samfunnet skyldes først og fremst utviklingen av de indre motsetningene i samfunnet, dvs. av motsetningene mellom produktivkreftene og produksjonsforholdene, av motsetningene mellom klassene, av motsetningene mellom det nye og det gamle. Utviklinga av disse motsetningene driver samfunnet framover og fører til at det gamle samfunn avløses av et nytt samfunn.

Mao Tse-tung: "Om motsigelsen" 1937

ERFARINGER FRA AKSJONSDAGEN

Andre kamerater har kommet med en tildels grundig kritikk av det opplegget som aksjonsdagen fikk, så vi skal ikke ta det opp på nytt igjen. Vi vil imidlertid prøve å summere litt av de erfaringene som blei trukket på det møtet vi hadde på torsdag.

For det første var det klart at vi har en alt for dårlig arbeidsstil når det gjelder slike aksjoner. Flere kamerater nevnte såleis at det under diskusjonene med arendalitter ofte var sånn at en femten-tjue SUFere klumpa seg sammen rundt de som diskuterte. Det hadde unektelig en uheldig virkning på mange folk på stedet, og vi bør bli disiplinerte nok til å unngå sånt for framtida. Dessuten var det i mange tilfelle en fiendtlig holdning å spore fra SUFernes side mot folk som ikke er kommet så langt som oss. Folk som føler seg truffet nå, bør på nytt studere formann Maos ord om hvor uriktig det er å ha en nedlatende holdning til massene, og øve sjølkritikk.

Men for det andre var det foruten disse bristene i sjølve arbeidsstilen ei alvorlig brist i opplegget som ikke har vært nevnt i artikkelform tidligere; det er direkte galt å la våre synspunkter presenteres av en hovedtale som den Kjell B. holdt. Den var borgerlig-liberal og ikke marxistisk. Når vi først skal ha et torgmøte i Arendal for å hevde våre synsmåter overfor befolkninga, er det viktig at det er våre synsmåter som kommer fram, og ikke humanistisk tåkeprat fra femtiåra. SUF er nå kommet så langt at vi bør se klassekampen i Norge som det sentrale, men det må være et helt annet inntrykk den jevne arendalitt sitter igjen med. For ham forblir vi en gjeng folk som sysler med fjerne ting, og ikke de jordnære problemer som han strir med. Resultatet er at han ikke kan betrakte oss slik vi vil at han skal betrakte oss; som en revolusjonær klassekamporganisasjon, men som en intellektuell diskusjonsklubb. Og intellektuelle diskusjonsklubber er ikke noe for den jevne arendalitten. Han er mer interessert i det faktum at han kanskje ikke får lønningsposen sin neste torsdag, eller i at den bedrifta han jobber på setter igang med MTM om kort tid.

Vi ser dette **andre** punktet som en sentral kritikk mot leirledelsens opplegg for dagen, fordi det, når man skal presentere våre standpunkter, kan man ikke gi seg til å presentere slike halvliberale standpunkter som var typiske for organisasjonen for noen år tilbake. Tvert imot må man legge vekt på å presentere SUF slik det er i dag, etter mange og lange diskusjoner som har brakt oss til en bedre forståelse av klassekampen i Norge.

SVAR TIL TROND L

(angående kritikken av artikkelen "Venstresosialisme og det tredje standpunkt" i Revolusjonens røst nr. 3.)

- 1) I ... n mener at kamrat L... n og jeg gjør SF urett ved å trekke fram SF-handboka som et uttrykk for SFs ideologi, av den grunn at prinsippprogrammet jo er fra -62. Til det er det bare å si at SF-handboka ikke er noen historiebok, men tvert imot et uttrykk for høy-refløyas forsøk på å unngå en gliing mot venstre. Legg merke til at det fra partikontoret er propagert for boka som et uttrykk for SFs linje, det er laga studiesirkler på boka osv. Derfor er det ikke skyggeboksing vi driver med når vi skarpt kritiserer partihandboka, vi går direkte til angrep på den ideologien som er den herskende i SF og den er venstresosialdemokratisk, slik vi har vist ved artikkelen.
- 2) Kamerat L... i kan vel ikke ha unnlatt å merke at det til grunn for det avsnittet om SFs stillingtaking til "nykolonialismen" ikke ligger noen konkret analyse, enn si marxistisk analyse. Det er bare en humanistisk medlidenhet programmet på sitt beste klarer å frambringe. Det sies ingenting om hvordan frigjøringa i den tredje verden skal foregå. Det avsnittet L... i siterer kunne vært plukka fra Unge Venstres program. Kort sagt, det siterte avsnittet hører også til det bildet vi tegna av SFs ideologi som venstresosialdemokratisk.
- 3) Det siterte avsnittet fra handboka om FN preiker snusfornuftig om å gjøre FN til et mer effektivt redskap i fredens tjeneste. Men det må jo bety at FN allerede er et redskap i fredens tjeneste, om enn ikke så effektivt. Mot denne venstresosialdemokratiske, borgerlige linja, stiller vi parolen om at FN er et redskap for imperialismen. Dessuten snakkes det bare om forandring i FNs ledende organer "i samsvar med de forandringer i FNs sammensetning som de nye nasjoners inntreden fører med seg". Dette betyr altså ikke en endring av politisk karakter, fordi en rekke av de nye stater er styrt av reaksjonære herskerklikker. SF-handboka snakker i det heile ikke om omlegging av FNs politiske linje, bare den organisatoriske.
- 4) Det uttrykket for SFs syn på staten som kommer fram i det sitatet L... i nevner inneholder også et forbehold om at det voksende kapitaldiktaturet ikke gjelder alle vestlige "demokratiske" stater, bare "en lang rekke" av dem. Dette er borgerlig-liberalt tåkeprat av verste sort.
Det sitatet fra Lenins "Staten og revolusjonen" s.49, som L... n kommer fram med er ingen underbyggelse av hans påstand. Det som står på side 49 er et sitat fra Engels hvor det heter: "Unntaksvis fore-

VII

kommer det imidlertid perioder da de kjempende klassene holder hverandre i så nær likevekt at statsmakta på vedkommende tidspunkt midlertidig oppnår en viss sjølstendighet overfor begge som en tilsynelatende mekler..." Dette står ikke i motstrid med vår tese om at ingen statsmakt står over klassene. Legg merke til at det angjeldende Engelssitat står under et avsnitt i "Staten og revolusjonen" som heter: "Staten - et redskap til utbytting av den undertrykte klasse", hvilket skulle vise at L... n har tatt sitatet ut av sammenheng og forvrenget det. SF-handbokas ideologi står urokka som borgerlig-liberalistisk.

5) Kamerat L... n, hvor har vi skrevet at "et proletarisk klassediktatur kan starte med desentraliserte former"? Vi er tvert om... tilhengere av demokratisk sentralisme, og innlegget vårt i UNGSOSIALISTEN står ikke i motstrid med dette synet, tvert om.

Du skriver at parlamentarisk kontroll over ressursenø er en av flere betingelser for sosialismen. Dette er feilaktig, etter vårt syn. Parlamentet kan ikke være noen betingelse for sosialisme. Parlamentet har forsåvidt kontroll med jernverket, ikke sant? Betyr det at jernverket er litt mer sosialistisk enn andre bedrifter? Sjølsгат ikke!

6) Kommuneadministrasjonen i Norge er en del av den borgerlige staten, og må knuses, for at folkets egne organer skal kunne opprettes. Kan L... n komme med noe "greit dialektisk" eksempel på en slik statlig eller kommunal kooperativ eiendomsform som skal kunne "utvikles i sosialistisk lei" som partihandboka sier?

Pål

*

A P P E L L T I L A L L E S U F e r e

14.-20. oktober arrangerer Solidaritetskomiteen for Vietnam Vietnamuke nr. II. For å få manifestert denne dagen må enhver SUFer se det som sin oppgave å få i gang arrangementer på hjemstedet i disse dagene.

Det er mange folk på leiren som kommer fra steder hvor det ikke fins noen solidaritetskomite eller FNL-gruppe. Vi håper at dette retter seg og at nye grupper blir opprettet på løpende bånd.

Opplysninger om hvordan erfaringene er fra gruppene i Oslo og om Sol.kom.s arbeid fåes fra: Odd Erik C... n, Jorun en, Arild en. OPPSØK DISSE!!

VIII

P O L I T I S K M I L I T Æ R N E K T I N G

Aksjon politisk militærnekting har pågått i halvannet år. Som så mange andre aksjoner har den i sin første fase lidd av organisatoriske feil og mangler. Det ideologiske og politiske grunnlaget for aksjonen har heller ikke blitt tilstrekkelig diskutert.

Det finnes motsetninger. Motsetninger som må løses for å kunne føre en enhetlig og slagkraftig politikk mot våre fiender. Motsetninger løses på to måter - med debatt eller gevær. I og med at vi i går sto overfor ikke-antagonistiske motsetninger brukte vi debatt.

Bjørn L n mente i sin innledning at det politiske grunnlaget for aksjonen hadde følgende mangler:

1) Man hadde lagt for ensidig vekt på NATO som et imperialistisk instrument. Noen har sagt - de som deltar i NATO-forsvaret (eller forsvaret av NATO) er med på å utbytte de fattige landa i verden. L n påpekte her at dette ikke er riktig. Proletarene i Norge er sjøl ofre for utbytting og har i virkeligheten felles interesser med folka i de fattige landa.

2) Man har lagt for ensidig vekt på at vi har en alvorlig politisk overbevisning - er villige til å ta konsekvensen av den - og at den følgelig også er en sterk samvittighetsmessig overbevisning. I n mente: Samvittighet er et borgerlig definert ord. Vi skal overhodet ikke beskjeftige oss med at noe er ondt eller godt - men med rettferdighet, og derfor -

3) Mangel på klassemessig standpunkt. Vi må poengtere hvilken klasse vi vil tjene med aksjonen - hvilken klasse vi lå bekjempe. Videre vise hærens funksjon som statens - og dermed kapitalens - redskap for å fremme egne interesser.

Diskusjonen, kan man si, falt i to deler. Kamerater fra Trondheim mente at vi overfor rettsapparatet skulle la våre standpunkter gli en tomme (eller to) mot høyre - slik at rettsapparatet for da å tackle vår argumentasjon - måtte gå ut i det ekstreme for å få oss dømt. Andre kamerater mente at dette for det første ville føre til ideologisk forvirring. For det andre ville det være mer sannsynlig at standpunktene stille og rolig ville bli absorbert av maskineriet og vi spytta ut som frikjente med samvittigheten i orden. Da også uten å ha avslørt rettsvesenets klassemessige rolle.

Men. Hva skal vi gjøre? Skal vi fortsette slik vi gjør, eller skal vi i framtida arbeide i militæret. Kan vi i det nærmeste regne med å få så mange med oss at sjøelve mengden utgjør en trussel

IX

mot militærets effektivitet? Neppe. Også: Arbeiderungdom med kone, barn, avbetaling på leilighet etc. har ikke store muligheter til å bli med på den nåværende aksjonen. Altså: hvordan får vi aktivisert flest mulig med best mulig resultat?

Kamerat Scocozza fortalte om gode erfaringer ungtkommunister hadde gjort i Danmark for noen år siden med aksjon innafor. Men også hvordan maskineriet hadde manipulert for å uskadeliggjøre dem. Ved forflytninger, disiplinære forfølgelser - og til slutt dimmivering.

Men, stort sett enighet blei oppnådd om at vi på det nåværende tidspunkt ikke måtte avblåse aksjon politisk militærnekting. Fordi aksjonen er verdifull i den forstand at den har utmerket propagandistisk verdi. Den virker radikaliserende - den virker skolerende. Men før eller seinere kommer et vendepunkt da vi må ta aksjonens hensikt opp til revurdering.

Debatten om dette vil derfor sjølsagt fortsette. Men som enkelte kamerater advarte mot: Denne debatten må ikke oppmuntre enkelte til slapphet og unnvikenhet i den nåværende situasjon. Det burde være en sjølsagt ting at alle SUFere det gjelder slutter opp om og deltar i aksjon politisk militærnekting.

BHP

*

ET SITAT FRA FORMANN MAO TSE-TUNG:

VÅRT PRINSIPP ER: PARTIET KOMMANDERER OVER GEVÆRET, DET VILLE VÆRE HELT UTILLATELIG Å LA GEVÆRET KOMMANDERE OVER PARTIET.

("Krigens og strategiens spørsmål" 29/11 1943)

REDAKSJONELT: På grunn av en rekke oppfordringer trykker vi kamerat Helge ms innleiingsforedrag om forsøks-gymnaset fra skoledebatten i går, det er er å finne på s. II.

REDAKSJON: PÅL (Manglerud), ALF (Bergen), ASTOR (Bryn/Hellerud), SVEIN (Bergen) og MONS (Bryn/Hellerud)

Forøvrig vil vi takke spesielt AUDUN (Asker) og BJØRN (SUF-stud) for det nattarbeidet de har gjort med denne avisa.

R E V O L U S J O N E N S R Ø S T

Gi meg de rene og ranke, de faste og sterke menn,
de som har tålmod og vilje og aldri i livet går hen
og selger min store tanke, men kjemper til døden for den.

Gi meg de kolde og kløke, men kjenner min virkelighet.
Bedre enn mange som sier de tror, trenger jeg noen som vet
Intet er mere som skrift i sand enn løfter om kjærlighet.

Gi meg de bitre og steile, som ikke har frykt i sitt blikk.
Gi meg de gudløse stolte, som ikke har trang til mystikk,
men dristig vil skape en himmel her etter sin egen skikk.

Gi meg de brennende hjerter, som aldri gir tapt for tvil,
som aldri kan kues av mismot og trues av sorger til hvil,
men møter hver seier, hvert nederlag med samme usårlige smil.

Ja gi meg de beste blant dere, og jeg skal gi dere alt.
Ingen kan vite før seiren er min hvor meget det virkelig gjaldt.
Kan hende det gjelder å redde vår jord. De beste blant dere er kalt.

Rudolf Nilsen